

ասոր լծորդ կը կարծէ «*յն. κούτινος*, որ է հատ խաղողոյ կամ չամչի»: Բայց այդ մեկնութիւնը տեղի չունի հոս. կայ արդէն ըմպելին, «անապակ», եւ թոյնը կը խառնուի «ընդ կոտիւղե», որ բնականապէս ըմպանակն է. եւ յայտնի չէ՛ կոչումն է միայն առանձին, թէ ձեւն ալ:

Մայծրայ: Այս բառը տեսանք Փիլոնի մեկնչին վկայութեան մէջ. «սպատժանակն՝ մեծ մայծրայ է... զոր տօսդարան ասեն» (աստ, 76): Տօսդարանի ձեւն յայտնի է (աստ, 77). ուրեմն «մայծրայն» ալ ընդհանուր կոչումն էր նոյն կարգի անօթոց, որ կրնային լինել «մեծ» կամ փոքր:

Շմբրոց: Ոսկեբերանի քով կը կարդանք. «Հնգամարտիկըն... զշմբրոցն լնուն աւազով եւ առնուն ըստ անձին» (Մտթ. Ա, 510): Բնագիրն է *Յύλαξ*, որ է պարկ, եւ հաւանօրէն հոմանիշ մեզ ծանօթ համանուն սպասին (աստ, 44):

Գահառորակ: Հոմանիշ մ'է կասկարայից (աստ, 36), դրուած մի եւ նոյն յունարէն բառին դէմ՝ մովսիսական սեղանոյն կրակարանին բերանը. «գահառորակ վանդակակերպ պղնձի» (ԵԼԵ, ԻԷ, 4): Յայտնի է՝ թէ հայերէնը նմանութեամբ ըսուած է, իբրեւ նստարան սանին: